

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ "ΤΥΠΟΣ",
ΚΜΩΝ . ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑ ΣΙΑ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3, ΑΘΗΝΑ

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειριστής: Η ΕΤΑΙΡΙΑ "ΤΥΠΟΣ",

"Όσα γράμματα ενδιαφέρουν τη Διαχείριση πρέπει να διευθύνονται:

« ΕΤΑΙΡΙΑΝ «ΤΥΠΟΣ» Σοφοκλέους 3, ΑΘΗΝΑΣ »

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για το Έσωτερικό δρ. 20 το χρόνο.
» 10 το εξάμηνο.
» 5 το τρίμηνο.
Για το Έξωτερικό φρ. 25 το χρόνο.
» 15 το εξάμηνο.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΠΟΙΟΣ δεν έχει κανένα ανώτερο ιδανικό παρά πώς να ζήσει κάτω από ένα μοναρχικό βούνευρο, αυτός δεν μπορεί βέβαια να νοιώσει τί ζητούν και σε τί αποβλέπουν κείνοι που ειρωνικά θέλει να τους αποκαλεί «συγχρονισμένους». Οί συγχρονισμένοι που είναι οι κριότεροι άνθρωποι της σύγχρονης Έλληνικής διανοήσης, δε ζητάνε να δημιουργήσουν ζωή με την αυθαίρετη επιβολή της θέλησής τους. Απλούστατα βλέπουν τα κόματα της ζωής που κολλάζουνε γύρω τους και ζητάνε να βρίσκονται πάντα σ'εξοσμοποιεστέρας επάρκειας της. Ο συγγραφέας που γράφει το ρομάντσο «Στό Άλμπουρο» έζησε σε στενή επαφή για πολλά χρόνια τη σφουγγαράδικη ζωή που προσπάθησε να περιγράψει στο έργο του. Κ' έπειτα είναι η φοιτητική ζωή των Έλληνικών μεταλλείων, ή μαύρη ζωή του θεσσαλικού κάμπου που περιμένει να βρει το ζωγράφο της. Δε χρειάζεται κανείς να αντιγράψει τη Ρουσσική ζωή, γιατί φτάνει μόνο μάτια ναχει και θα μπορέσει να ξεχωρίσει κ' έδω ανάμεσα μας τη ζωή που θα τον εμπνέψει. Μόνο όσοι δεν έχουνε μάτια δεν μπορούνε να την ιδούνε τη ζωή αυτή ούτε να νοιώσουνε πώς με τη σημερινή στενή επικοινωνία των ανθρώπων, ή ζωή ουσιαστικά είναι μά. πώς οι γενικές γραμμές στο βάθος παντού είναι οι ίδιες και μόνο στο βαθμό και στο χρώμα μπορούνε να διαφέρουνε. Υπάρχει κ' έδω και κληρική εκμετάλλευση, και εργατική σκλαβεία και λείψανα της φεουδαρχικής τάξης που ζητάνε βέβαια την καθαρεύουσα γιατί μ' αυτή μπορεί να χυφούνε την πνευματική τους γύμνια. Όπως κι αν είναι οι «συγχρονισμένοι» βρίσκονται σε πιο στενότερη επαφή με τη ζωή που ζητάνε να ζωγραφίσουνε από κείνους που δοκιμάζουνε να γράψουνε Βυζαντινές τραγωδίες δίχως να βρίσκονται σε καμιά επαφή με τη Βυζαντινή ζωή. Δείχνοντας μόνο έτσι την προτίμησή τους, απέχουνε στη σύγχρονη πραγματικότητα που ούτε τους τραβάει ούτε θέλουνε να την ξέρουνε. Μά γι' αυτό κι απομεινάνε ξένοι προς την Έλληνική ζωή που αγνοήσανε τους παλμούς της κ' ή ύπαρξή τους κατατρέχεται μέσα σ' ένα στενότυχο και μοχθηρό περιβάλλον

τόσο που για να χτυπήσουνε τα έργα της ζωής δεν ντρέπονται να παρουσιάζονται όψιμοι απόλλογρητες των έργων της βιομηχανίας και της ρουτίνας που έμεις χτυπήσαμε άλλοτες. Αν ο «συγχρονισμός» δεν μπορεί να αποτελέσει μέθοδο φιλολογικής κριτικής μά το βέβαιο είναι πως όσοι τους είναι αδύνατο να συγχρονιστούνε δεν μπορούνε καμιά ζωή να νοιώσουνε έξω από τη στενή ζωούλα του μικροσκοπικού τους ατόμου που τεντώνεται και φουσκώνει μόνο και μόνο για να φανεί σπουδαιότερο.

ΜΙΑ εφημερίδα προινή διαμορφώθηκε τις προλλες πώς ή αστική τάξη είναι αναδιοργανωτική και για τούτο μπορεί και την εκμεταλλεύεται δίχως μεγάλο κόπο ή οργανωμένη εργατική τάξη. Συμφωνότατοι. Ποιάς όμως την εμποδίζει και την αστική τάξη να οργανωθεί; Μήπως ή «ετερογένεια» των όμαδων που την απαστίζουν και τα διάφορα αλληλοσυρροδόμενα οικονομικά συμφέροντα; Βλέπεται δεν είναι τόσο απλά τα ζητήματα και δε λύνονται τόσο εύκολα. Βγαίνουμε πώς τάλισε ή προινή εφημερίδα με το ύψος της.

Σ ΟΡΟ μής έρχονται τα γράμματα από δω κι από τις έπισημες για τον «Δόν Κιάντι» κι έλο: μής ανακαλύπτω ότι μοναχά για την έπισημη της έλλοι, μή και για την έπισημη μεταφραση του Καοθαίου. Έξω από τον άδαντο Φιλήνα, που στάθηκε στην πόση του γρασιού, οά Ανταθιός, και βροντοφωνάξε... γαλλικά το θαιμασιό του: «Σουξέ...» από το Θόδωσο το Συναδινό που τη ζωγραφίσω «θαύμα» κι από άλλους πολλούς (διαφρονέι μόνο ο κ. Γο. Ξ. κι ο κ. Φ. Π. της «Πολιτείας»), να τί νόημα που μής περιγράφει τον ένδοσιασιό της: τί αλλη μας από τη Σύρα: «Λιαβάλο το Δόν Κιάντι, Υπέροχη μετάφραση! Ζωντανότατη! Σάν είμαι μισή τον είγα διαβάσε: στη μετάφραση Σκαλίτσι και θυμάμαι πώς τον έλεγα σερλοβιβλιο—τόσο λίγο μου είχε κινήσει το διαφέρο. Σάν άρχισα πύ ύστερα να καταλαβαω τα Γαλλικά καλά, τονέ διάβη σε γαλλική μετάφραση και μ' άρεσε πολύ, τόσο πολύ, που τρεις τέσσαρες φορές πέρασα έλο το βιβλιο. Τόσο όμως βλέπω πώς κ' ή γαλλική μετάφραση τίποτε δεν είναι υπός στη ζωντανή γλώσσα, την πλούσια του κ. Καοθαίου. Μ' αυτή τη μετάφραση αποχτάει κ' ή φτωχή πατρίδα μας ένα ξένο έργο, όχι στραγγαλισμένο και καταμουντζουρωμένο, όπως σνηθίσανε δά νάν τα μεταμορφώνουνε, τα περισσότερα ξένα άριστογραφήματα, οι περιφημοί πατριώτες μας...»

Ένας ποιητής ή ένας πεζογράφος παίρνει τους ζωντανούς, τους δημοτικούς ή τους τύπους της γλώσσας που μιλιέται στον καιρό του τους δίνει με τα έργα του βάση και χρώμα, κ' έτσι τους οξιώνει μέσα στη υψηλή των ανθρώπων. Καταπούν τέτοι κλισσοί.

Ψυχάρης

Ότι δεν είναι φυσικό, δε, δεν είναι κανονικό, είναι αδύνατο να το μάθη κανείς σωστά, αφού σωστό δεν είναι.

Ψυχάρης